

Arrest

nr. 351 837 van 21 augustus 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 augustus 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CALISKAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2025 gaf de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer :

Naam: R. J.

Voornaam: Y.

Geboortedatum: (...)1986

Nationaliteit: Colombia

Alias

B., L. E. C., geboren op (...)1985, onderdaan van Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Dhr. R. J. verblijft minstens sinds 22.06.2025 in België (datum aanhoudingsmandaat). Hij brengt niet de bewijzen bij dat hij zijn maximale duurtijd niet overschreden heeft.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene werd op 22.06.2025 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens: poging tot wanbedrijf; diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; bendevorming deelname. Feiten waarvoor hij later mogelijks nog veroordeeld kan worden.

Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat een meisje in haar woning te Bonheiden plots oog in oog staat met een inbreker. Deze neemt onmiddellijk de vlucht. Met een schroevendraaier werd het achterraam van de keuken opengebroken. De buurman heeft drie personen opgemerkt, alsook het voertuig waarmee hij zich verplaatsen, klaarblijkelijk in een auto met Frans kenteken dat de buurman kon doorgeven. Dit voertuig werd geseind en in Antwerpen onderschept met vier personen waaronder betrokkene als inzittende. In het voertuig [sic] wordt zeer veel inbrekersmateriaal gevonden (schroevendraaiers, inbussleutel, breekijzers...). Er is nog beeldmateriaal waarop twee betrokkenen te zien zijn op de oprit van de woning. Betrokkene verklaart dat hij zich toegang wilde te verschaffen om daar te verblijven.

De feiten, indien bewezen, zijn ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen. Dergelijke feiten hebben een grote invloed op het onveiligheidsgevoel van de benadeelden en de andere buurtbewoners. De economische schade van woninginbraken is bovendien aanzienlijk en dergelijke criminaliteit leidt tot een stijging van de verzekeringspremies voor alle verzekerden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Dhr. R. J. werd op 03.07.2025 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zijn administratieve situatie, alsook de beslissingen die de DVZ jegens hem kan nemen worden toegelicht. Een vragenlijst in het kader van het "recht om gehoord te worden" werd ingevuld. Hij verklaarde sinds 21.06.2025, de datum van zijn aanhouding, in België te verblijven. Hij verklaarde Colombia in 2006 te hebben verlaten. Hij reisde naar Spanje. In 2021 reisde hij vanuit Spanje terug naar Colombia. In 2022 reisde hij vanuit Colombia naar Frankrijk. Zijn documenten zouden in beslag genomen zijn door de Franse autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt een Colombiaans paspoort en een identiteitskaart. Betrokkene verklaarde naar België te zijn gekomen om te feesten. Hij verklaarde geen duurzame relatie, geen minderjarige kinderen en geen familieleden te hebben in België. Hij verklaarde te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst nl. een paniekstoornis. Betrokkene werd op 30.07.2025 ingelicht over het feit dat hij zijn medische problematieken dient te bewijzen. Betrokkene bracht tot heden geen bewijzen bij. Een loutere bewering kan een verwijdering niet verhinderen. Betrokkene vermeldt familie te hebben in Spanje, nl. zijn moeder, broers en dochter. Uit contacten met de

Spaanse overheden blijkt dat betrokkene geen verblijfsrecht meer heeft in Spanje. Een terugkeer is momenteel dus niet mogelijk. Betrokkene kan trachten zijn verblijfssituatie opnieuw in regel te stellen, waarna hij zal kunnen terugkeren naar Spanje.

Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij vreest gedood te worden. Hij beweert doodsb bedreigingen te krijgen. Er zouden ook gewelddadige sterfgevallen zijn in zijn familie. Zijn vader zou er invalide geraakt zijn door een guerrilla-aanval. Zijn broer zou er politieagent geweest zijn en moest zijn baan opgeven omwille van bedreigingen. Betrokkene geeft aan dat hij wenst terug te keren naar Frankrijk. Hij zou daar internationale bescherming verzocht hebben. Hij wenst zijn procedure daar verder te zetten. Uit contacten met de Franse overheden blijkt dat betrokkene zijn verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk negatief afgesloten werd. Betrokkene werd hierover op 03.07.2025 door de terugkeerbegeleider geïnformeerd. Uit het antwoord van de Franse overheden blijkt dat betrokkene in Frankrijk gekend is onder de identiteit R. J. Y. Zijn asielaanvraag werd op 30.11.2022 door het OFPRA afgewezen. Vervolgens heeft hij een verzoek tot herziening ingediend. Op 10.04.2025 werd dit door het OFPRA afgewezen. Betrokkene geeft aan dat hij een verzoek tot internationale bescherming overweegt in te dienen in België. Tot op heden blijkt niet uit het administratief dossier dat hij dit gedaan heeft. Wat betreft de beoordeling van het reële risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reële risico op onmenselijke behandeling (EHRM, *Auad/Bulgarije*, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en *RvS*, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111; en *RvV*, 21 september 2017, nr. 192.378).

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reële risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds (datum) in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene werd op 22.06.2025 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens: poging tot wanbedrijf; diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; bendevorming deelname. Feiten waarvoor hij later mogelijks nog veroordeeld kan worden.

Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat een meisje in haar woning te B. plots oog in oog staat met een inbreker. Deze neemt onmiddellijk de vlucht. Met een schroevendraaier werd het achterraam van de keuken opengebroken. De buurman heeft drie personen opgemerkt, alsook het voertuig waarmee hij zich verplaatsen [sic], klaarblijkelijk in een auto met Frans kenteken dat de buurman kon doorgeven. Dit voertuig werd geseind en in Antwerpen onderschept met vier personen waaronder betrokkene als inzittende. In het voertuig wordt zeer veel inbrekersmateriaal gevonden (schroevendraaiers, inbussleutel, breekijzers...). Er is nog beeldmateriaal waarop twee betrokkenen te zien zijn op de oprit van de woning. Betrokkene verklaart dat hij zich toegang wilde te verschaffen om daar te verblijven.

De feiten, indien bewezen, zijn ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen. Dergelijke feiten hebben een grote invloed op het onveiligheidsgevoel van de benadeelden en de andere buurtbewoners. De economische schade van woninginbraken is bovendien aanzienlijk en dergelijke criminaliteit leidt tot een stijging van de verzekeringspremies voor alle verzekerden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Vasthouding (...)"

Op 7 oktober 2025 werd verzoeker gerepatrieerd naar Colombia.

Op 29 augustus 2025 legde de gemachtigde aan verzoeker eveneens een inreisverbod op van drie jaar. Tegen deze beslissing diende verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer RvV 348 629.

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat verzoeker geen belang meer heeft bij huidige procedure, aangezien verzoeker werd gerepatrieerd. Hij wijst erop dat de vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker enig voordeel moet opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Thans voert verweerder een exceptie van onontvankelijkheid aan wegens gebrek aan belang omdat het thans bestreden bevel is uitgevoerd.

Echter, in casu blijkt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de rechtsgrond vormt voor het inreisverbod dat op dezelfde dag aan verzoeker/verzoekster werd opgelegd.

Huidig bestreden bevel staat immers geen termijn voor vrijwillig vertrek toe en maakt daarvoor toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing, gaat een beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod, indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Het inreisverbod vindt aldus nog steeds zijn grondslag in de thans bestreden beslissing, zijnde het uitgevoerde bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Verder blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een termijn voor vrijwillig vertrek, of het niet toekennen ervan, geen loutere uitvoeringsmodaliteit betreft en een integrerend onderdeel uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 1 augustus 2025, C-636/23 [Al Hoceima] en C-637/23 [Boghni]).

Vervolgens blijkt dat indien de Raad tot het besluit zou komen dat het thans bestreden bevel met een onwettigheid is behept, dit automatisch leidt tot het verval van het inreisverbod dat hierop steunt. Zo stelde de Raad van State immers eveneens dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan, maar dat omgekeerd geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering. (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Bijgevolg kan de vernietiging van het thans bestreden bevel een duidelijk voordeel voor verzoeker opleveren, nl. het eventueel verval van het inreisverbod, waardoor hij nog steeds belang heeft bij het bestrijden van huidig bevel.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"1.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6. leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2. Verzoeker werd nooit de gelegenheid gegeven om zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken minstens werd hij niet verhoord in het bijzijn van een tolk Spaans.

Dit is problematisch. Verzoeker zijn hoorrecht werd hierdoor geschonden. Het middel is gegrond."

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"1. Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden. Daarbij verwijst zij naar een aanhoudingsmandaat en vermeende feiten van een poging tot diefstal.

Verzoeker betwist dat uit dit aanhoudingsmandaat zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het is bovendien duidelijk dat hij hier nog niet voor werd veroordeeld en zijn schuld helemaal niet vaststaat, meer nog hij werd al heel snel vrijgelaten mits betaling van een borgsom.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Zij lijkt zich enkel gebaseerd te hebben op een vermeende poging tot diefstal.

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht:

Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.”

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“1. Aangezien er ten derde een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2. Er wordt een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd omdat er sprake zou zijn van gedrag waarvan geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau). Dat is in casu, geenszins het geval.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Zij lijkt zich enkel gebaseerd te hebben op een aanhoudingsmandaat en vermeende feiten van een poging tot diefstal.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht:

Zij kan niet aantonen dat verzoeker werkelijk een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden om de bestreden beslissing te ondersteunen.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra). ”

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht. Na een theoretische toelichting bij dit unierechtelijk beginsel, waarin de Raad zich kan vinden, stelt hij nooit de gelegenheid gehad te hebben om zijn standpunt op daadwerkelijke wijze kenbaar te maken in het bijzijn van een tolk Spaans, hetgeen problematisch is. Bijgevolg acht hij zijn hoorrecht geschonden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een gesprek met de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). De gemachtigde gaat ook uitgebreid in op wat verzoeker in dit gesprek verklaarde. In het administratief dossier vindt de Raad ook het verslag van 7 juli 2025 van dit interview van 3 juli 2025 in de gevangenis van Mechelen. Daarbij wordt gepreciseerd dat het gesprek doorging in het Spaans. Er kan dus niet gevolgd worden dat verzoeker niet in de gelegenheid werd gesteld om zijn standpunt daadwerkelijk kenbaar te maken, of dat de taal een probleem zou stellen.

Er is geen schending van het hoorrecht.

Het eerste middel is ongegrond.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing langer in het Rijk verbleef dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen en er niet in slaagde het bewijs te leveren dat die termijn niet overschreden werd, zodat het bevel om het grondgebied te

verlaten kon worden afgeleverd alleen al op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, tenminste voor zover rekening wordt gehouden met de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zoals die ook worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De overige grond aangaande het gevaar voor de openbare orde is in casu dus overtuigend.

Hetzelfde kan gesteld worden voor de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek om het grondgebied te verlaten toe te kennen. Verzoeker betwist niet dat er een risico bestaat op onderduiken, waarbij de gemachtigde heeft gewezen op artikel 74/14 §3, 1° van de Vreemdelingenwet, en impliciet doch zeker ook op artikel 1 §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet dat doelt op een risico op onderduiken als de betrokkene na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn heeft gedaan. Het 3° doelt op het risico op onderduiken als de betrokkene niet meewerkt of niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Ook dit volstaat in principe om de beslissing te onderbouwen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat het betoog in het tweede en derde middel, dat louter ingaat op de motieven inzake het gevaar voor de openbare orde, geen aanleiding kunnen geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien de overige motieven de bestreden beslissing kunnen schragen.

Het tweede en derde middel kunnen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aanleiding geven.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. MAES